



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

Cap. I. De cruce & rebus humilioribus appetendis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

## LIBER TERTIVS.

## De rerum humiliorum appetentia.

## CAPVT I.

*De cruce & rebus humilioribus appetendis.*

**V**andoquidem in explanandis propriæ vocationis partibus ijs, quibus maximè vita continetur, vnâ esse diximus contentionis & crucis appetentiam; hoc ipsum verò; variè consequi, efficere, & obseruare in diuersis institutis possumus: necessariò videtur dicendum, quæ sit eiusce rei vis, quamque in Societate Iesu commendata. Hoc autem ab ipso Societatis auctore, vt à sapientissimo rei à se conditæ æstimatore depromere, siue res ab eo præclare gestas, siue doctrinam expendendo, possumus. Et quoniam ex hac vna maximè, perseverantiam pendere credo, latius excutram, & stabilientiæ humilitati diutius immorabor.

Sed quid attinet, tantam beatissimi viri, tam obstinato animo cœptam, perpetuatamque rerum omnium humanarum contemtionem, vilissimarum electionem, carcerum & derisionum appetitionem, suisque ad infima deiectionem, repetita narratione pertexere? Iam ecce omnibus claruerunt, tibi que vel maximè, pleniusque alia in scriptione tractantur. Duo tamen, illo in genere sunt hic obseruanda.

Primum est, B. Ignatium, ipso statim vitæ melioris exorsu, ad omne deiectionis & contemtionis genus exarsisse, & æstantis animi desideria rebus ipsis statim expleisse, ita tamen vt & inchoando feruens, & perseverando constantissimus fuerit. Videre fuit illum, nitore elegantis, aulici splendoris, & humani honoris nimis olim cupidum, mutatis mox animis in contraria omnia auidè inhiantem. Hinc tanta vestium omnium, quæ sæculum redoleret spoliatio, paupertatis & mendicationis perpetua & solemnis exercitatio, omnium penitus facultatum abdicatio, linguæ politioris, morumque civilium, ac nobilioris generis dissimulatio, contemtionis tantus amor, vt medicabuli instar, in pædore, in sordibus, inter mendicos, & eos nonnumquam pueros, quasi abiecti vir ingenij, palam degere: ac insuper duram istam neglectamque vitam, ieiunijs protensis, grauissimis afflictationibus corporis, capitis pedumque nuditate, immodicis vigilijs, orationibus contentis admodum, longiusque productis, adeò asperaret, vt lutida facie, languenti corpore, id oris & habitus homo, oculis vulgi non nisi

con-

contentissimam speciem obiiceret. At hominibus penitiùs ad virtutem introspectentibus; at Angelis, & Sanctis, ipsique talium animorum largitori Deo, quàm gratum & eximium perfectionis erat spectaculum! O vrinam inchoatione perlimili, ad similem consummationem tenderemus! Eiusmodi cœptis opus est, sic properato, vel sui vel rerum cœterarum contentu, perfectior ab initio vitæ texenda est. Initia, initia: hîc omnino initia valent plurimùm, propè dixerim Valent omnia. Frustra sperantur aliquando recidenda, quæ vnâ cum primigenio spiritus vel feruore vel tepore, radices agunt humani fauoris retinacula: faciliùs à contentu ad amorem relabimur, quàm ab amore ad contentum assurgimus. Multos vidimus Nouitiorum, qui mundum & quæ mundi sunt fortiter sapienterque spreuerunt; at mox animo fracti, vel famæ, vel honoris, vel cognationis amore languerunt. paucos qui mundi horrorem in initijs non vigentem, tempore sensim compararint: quippe sursum ferri, quàm deorsum labi difficilius. Magnis ergo animis eximia quadam nostri & honoratiorum rerum omnium contentione, sunt nobis vitæ nostræ Religiosæ consecranda primordia.

Nec verò ita cœpit tantùm, sed eadē etiam opprobriorum, duriorumq; rerū desideria semper auxit: scribiturque eam vt maximam à Deo gratiam & postulasse & impetrasse, multa vt aduersa pateretur: obseruatumque non rarò fuisse, suos, cum Ignatio absente quietissimè viuerent, ad eius aduentum graui & improuisa tempestate agitari solitos. ad eò, tranquillæ vitæ, vitam malis exercitam præferbat. Et verò qui potuisset aliter fieri? nouimne est, vt voluptatum, cupiditatumque suarum exsaturandarum libidine perciti, illis explendis quiduis excogitent, earumque fruitione beatos, quàm falso, tam improuidè se putent? atqui hoc erat affectu in rerum omnium asperiorū genus Ignatius, vt illas ardentius exoptaret, illis alacriter iret obuiam, & quo densius occurrerent, eo incundiùs tamquam sponsas & blandiores amicalas passis vlnis lætus exciperet. tanta verò in illis perferendis; perferendis quid dico? perfruendis potius (animum hominis si attendas) dicendum fuerat, sed nostro languidorum more loquendum fuit: tanta igitur in illis perferendis voluptate & læticia perfundebar, vt existimaret, & verò constanter asseueraret, nullam à rebus vllis creatis læticiam tantam in anima procreari posse, quæ gaudium illud Spiritus sancti, & purissimam illam alacritatem æquaret, quam eorum mentibus infundit Dominus, qui multa magnâque pro eius amore pertulerunt. Hinc etiam vincula & persecutiones, quas innoxie, sancti zeli, sed ignoti, causa pertulerat, tanti æstimabat, vt aperte diceret, si in parte vna statera quæ creata sunt omnia statuerentur; in altera verò carcer, catenæ, probra quæ passus esset; vix futurum vt illa præ his momentum aliquod habitura essent. O animum rebus omnibus humanis excellentiorem, iamque totum æternitati, cæloque & Deo assertum! quàm est terrenorum omnium despiciens, quàm ad calus omnes erectus, quàm certa eum

Ribad. l. 5.  
vita c. 10.

& inconcussa pace perfrui necesse est! En præclarum, & ad imitationem propositum domesticum exemplar. Sunt & plurima plurium Sanctorum, de quibus postea; propria nunc confector, & vnum hic ad cæterorum originem sufficit.

Alterum de B. Ignatio in rem nostram observandum, fuit vis quædam animi ad opprobria, contumelias, dira & dura omnia ex ardentissima Dei hominū: que caritate sic incitati, vt ille idem eius ardor foras erumpens, sacri eiusdē ignis illapsu, vicina quæque depasceret. Cumque in Beati viri verbis, præceptionibus, orandi & agendi formulis, vbique se idem ardor efferret, primos eiusmodi sibi finxit socios, quorum in cordibus quàm penitissimè Ignatiani spiritus hic character, hæc esset germana nota inculpta, *Crucis fames, opprobriorum sitis*. vt videre esset homines à spirituali eius schola prodeuntes, spreto protinus mundo, mutarōque animi sensu, si sub spinis & angotibus in ignominia viuerent, delicias credere; res autem secundas & honorem, spinarum & ignominia loco ducere.

Et verò, quàm id ipsum, à prima, sancti Spiritus ad perfectiora euocantis, vitali aura hausserit, partim rebus gestis, quas obiter perstrinximus, partim ex eo quòd in eandem alios formam duceret, comprobauit. Postremum ex ijs (qui omnino decem erant) socijs Hozium sibi iunxerat B. Ignatius, suisque spiritus exercitationibus instruxerat: & illico eosdem illi adspirauit affectus, ad multa patienda & perferenda exastuantes. ferro manici que constrictus, in carcerem aliquando detrusus est: quid huic homini facitis, o lictores? vincula, monilia, carcerem, palatium putat: pœnam non infertis, lætitiā exaggeratis. quid enim? totam, quanta fuit, noctem tanto gaudio exegit, vt ne quidem à risu sibi temperare possēt: plures ibidem dies agere auebat, at nequiuit; postridieque iussu Præsidentis liberatus, tristis exiit è carcere, quem lætior ingressus fuerat: egregio sanè posteris documento relicto, breui tempore, in schola spiritus posse longiùs profici, beatumque discipulo Ignatium, sed magis discipulum Ignatio. Quid Fabrum, Xauerium, Borgiam, quid tot alios memorem, qui magna sibi in hac perfectione nomina pepererunt, omnesque exeiusdem spiritus quasi vtero prodierunt? Vtinam, carissime mi frater, ad hos aliquando serio constanterque respectemus: & eiusdem disciplina, cuius nos alumnos esse gloriamur, spiritus genuinos, hoc est verè humiles, hominumque, honorum, commodorum contemptulque sitientes, gerere discamus. Quam in rem vt certius accingamur, est hinc nobis sancti nostri Patris super hac re doctrina, paulò plenius audienda. Adspira, B. Pater, vt tuos valeam sensus exponere, expositosque imis animi mei medullis inculpere, doctrinamque mente haustam rebus ipsis, vitæque non indécoro tenore confirmare.